א גזירה שמא ימלא את הקרנות ולא יהא אלא ראש תור ירק מי לא תנן ב היה ראש תור ירק נכנס לתוך שדה אחר מותר מפני שנראה סוף שדה אין ראש תור בערוגה ושמואל אמר ערוגה בין הערוגות שנינו והא קא מיתערבי בהדדי ג בנוטה שורה לכאן ושורה לכאן אמר עולא בעו במערבא הפקיע תלם אחד על פני כולה מהו אמר רב ששת בא ערבוב וביטל את השורה רב אסי אמר ג אין עירובו ד מבטל את השורה איתיביה רבינא לרב אשי ה הנוטע שתי שורות של קישואין שתי שורות של דילועין שתי שורות של פול המצרי מותר שורה אחת של קישואין ושורה אחת של דילועין ושורה אחת של פול המצרי אסור שאני הבא דאיכא ו שראבא אמר רב כהנא א"ר יוחנן ז הרוצה למלאות כל גינתו ירק עושה ערוגה ששה על ששה ועוגל בה חמשה וממלא קרנותיה כל מה שירצה והא איכא דביני וביני אמרי דבי רבי ינאי במחריב בין הביניים רב אשי אמר ח אם היו זרועין שתי זורען ערב זורען שתי איתיביה רבינא לרב אשי ט עבודת ירק בירק אחר ששה טפחים ורואין אותם כטבלא

גזירה שמא ימלא. ואחר כך יזרע בחברתה אצל הגבול מתוכה כאשר זרע האמצעית ולא ישים ללבו עירבוב של שתי הערוגות: ולא יהא אלא ראש תור. כלומר אפילו מילא אותו ואחר כך זרע גרעין אחד בחברתה ואין הפרש כשיעור בינו לבין זרע שבזו מה בכך לא יהא נדון אלא כראש תור ירק הנמשך ובא משדה זו לשדה זו שנראה יפה שאינו מזו שנכנס לה אלא מזו שיוצא ממנה ואיכא היכרא ולינקה לא חיישינן. ראש תור קרי ליה לפי שכן דרך לסוף השדה להיות מתקצרת המרישה ולימשך באלכסון כראש תור (כזה) ▽: אין ראש תור בערוגה. אין תורת היתר ראש תור מערוגה לערוגה אלא משדה גדולה לתוך ערוגה או מערוגה לתוך שדה גדולה או משדה גדולה לתוך שדה גדולה אבל שתי ערוגות לא הוי היכר אלא דומה כאילו הן אחת דלא חשיבא כל חדא באפיה נפשה: והא קא (א) מערבי בהדדי. העלין של ערוגה זו בעלין של חברתה מלמעלה שאין ביניהן אלא שני טפחים של גבולין: בנוטה שורה לכאן ושורה לכאן. ממשיך של רוח זו בצד קרן מזרחית צפונית ושל רוח זו לצד מערבית דרומית וכן כולן להרחיקן שלא יהיו זה כנגד זה כמו שפי' גבי אתקפתא לעיל דמקום קרנות ולא גזר שמואל שמא ימלא את הקרנות כך נראית שיטה זו בעיני. ולא פירשו רבותי כן שהם פירשו קרנות אלו גבולין ויש לי גמגומים בה הרבה גם בכל הש"ס לא שמעתי קרנות אלא זויות ומצאתי לי סמך ביסודו של רבי שמעון הזקן אחי אמי מפי רבינו גרשום אבי הגולה. ותשובת רבינו יצחק בן יהודה שהושיבה בג' פנים לא ישרו בעיני: הפקיע. לשון קריעה שקורע הקרקע כמו מבלאי מכנסי הכהנים היו מפקיעין (סוכה דף נא.): תלם. מענה. שורה: על פני כולה. שהעביר מזרע שבצפון לזרע שבדרום דרך האמצעי וזרעו מאחד המינין או ממין ששי מהו מי מבטל תורת שורה הילכות ערוגה בשביל תלם אחד או לא: בא עירבוב וביטל את השורה. ואסור: שתי שורות של קישואים. ואצלן שתי שורות של דלועין ואצלן ב' שורות של פול המצרי ולא בערוגה אלא בשדה גדולה: מותר. דשתי שורות חשיבי למיהוי שדה לנפשייהו והוי היכרא דכל מין ומין מילתא באנפי נפשיה: שורה אחת. מכל אחד הוי עירבוב [דלא חשיבא כל חד שדה לנפשה. אלמא תלם אחד הוי עירבוב]: דאיכא שרבבא. זמורותיהן ארוכות ומתערבות הרבה מלמעלה ונראה עירובן במקומות הרבה: כל גנתו ירק. של הרבה מינין: עושה. כל ערוגותיה מרובעות ו': ועוגל. בכל ערוגה ה' וזורע בעוגל מין אחד ויש היכר הרבה לדבר ואין צריך להרחיב (ב) בין ערוגה לחברתה וזורע חצי טפח הסובב את כל ערוגה וערוגה משאר מינין לפי שכל אחד ואחד נראה מקומו חלוק לעצמו: והאיכא דביני וביני. הן גבולי הערוגה שאמרנו (למעלה) ערוגה ו' חוץ מגבולין ואותן גבולין כשזורעם מחברים את היקף ריבוע הערוגות והוי עירבוב שהרי הם של שני מינין: במחריב בין הביניים. ואינו זורען. ולמלאות דקאמר ר' יוחנן לאו דוקא למלאות כל הגנה קאמר אלא שיהיו כל ערוגותיה מליאות ולעולם חוץ מגבוליהן: אם היו. ריבוע הערוגות זרועין שתי זורע בין הביניים ערב: עבודת ירק בירק אחר. כמה שיעור עבודתו להרחיק חבירו ממנו כדי עבודתו: ו' טפחים. לה' זרעונין כמו ששנינו: כטבלא

גזירה שמא ימלא כו' ולא יהא אלא ראש תור. ואפילו ימלא את הקרנות אין כאן עירבוב דהא קרנות אמצעות הולכות כנגד ריבוע הערוגות שסביבותיה והוי כעין ראש תור דשרי אע"ג דאין הרחקה ג' טפחים כיון שיש כאן היכר. אין ראש תור בערוגה לפי שקטנה היא וליכא היכרא:

ושמואל (ג) אמר ערוגה בין ערוגות שנינו. ואצל הקרנות דאפי' מלא הקרנות אין בכך כלום דסבר דיש ראש תור בערוגה: והא קא מיערבבו אהדדי. שעליהן שלמעלה מעורבבים יחד ואע"ג דאיכא ראש תור מלמטה אסור כיון דמערבי למעלה העלין דאוירא מבלבל דאפי' לא ינקי מהדדי אסור כדאמרינן (כלאים פ"ז משנה ד) המסכך גפנו ע"ג תבואתו קידש משום דאוירא מבלבל אבל בערוגה אחת ידיעה וליכא עירבוב וכולי האי אין סברא להתיר משום ראש תור: (ד) בנוטה שורה לכאן ושורה לכאן בנוטה שער ערוגה זו לתוכה וזו לתוכה כדתנן במס' (כלאים פ"ד מ"ט) ומייתי לה בב"ב (פג:) מעשה בצלמון כו' והיה הופך שער שורה לכאן ועוד תנן בפ"ג דכלאים (משנה ה) נוטע אדם קישות ודלעת בתוך גומא ובלבד שתהא זו נוטה לצד זו וזו לצד זו: אמר עולא בעו במערבא הפקיע תלם אחד על פני כולה מהו. פי' העמיק תלם א' על פני סביבותיה לד' רוחותיה מהו דבלא העמיק בין לרב בין לשמואל אסור לעשות ערוגות סביבותיה אבל בשחפר והעמיק כשיעור תלם דהיינו טפח בעי אי הוי היכרא כמו בשדה דהוי היכרא כדתנן בכלאים (פ"ג משנה ג) היתה שדהו זרועה ירק כו' ורש"א (ה) עד שיהיה התלם מפולש ולעיל הבאתיה א"ר ששת בא עירבוב וביטל את השורה פירוש מבטל הפסק התלם ולא הוי היכרא ותלם היינו שורה ובני ארץ ישראל קרו ליה תלם ובני בבל קרו ליה שורה רב אסי אמר אין עירבוב מבטל השורה: איתיביה הנוטע שתי שורות כו' מותר. דשתי שורות של דלועין מפסיקין בין קישואין לפול המצרי דקישואין ודלועין לא הוי כלאים דמינכרי כדתנן בסיפא דהך ולעיל הבאתיה נוטע אדם קישות ודלעת בתוך גומא ובלבד כו' וכן דלועין ופול המצרי מינכרי אבל קישואין ופול המצרי הוי כלאים אבל שורה של קישואין כו' אסור דשורה אחת של דלועין לא מפסקה בין קישואין לפול המצרי וכי היכי דקישואין ופול המצרי מבטלין שורה של דלועין שבאמצע ה"נ עירבוב וזרעוני הערוגות מבטל תלם שהפקיע ומשני שאני התם דאיכא שרבבא שהן גדולים ונפים והכא בזרעונים דקין דלא מבטלי עומק התלם ומפסיק: אמר ר' יוחנן הרוצה למלאות כל גינתו ירק עושה בה ערוגה ו' על ו' ועוגל כו'. פירוש עושה ערוגה מרובעת ו' על ו' ובתוכה מרובע עוד ה' על ה' ויהיה הפסק בין האמצעי לחיצון חצי טפח מכל צד ועוגל בה בתוך הריבוע הפנימי ה' על ה' וימלא העוגל כמין אחד ובקרנות ריבוע הפנימי יזרע מין א' בכל קרן וקרן (כזה)

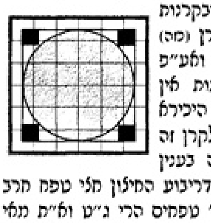

והשתא הוי בריבוע הפנימי ה' מינין ואע"פ שבין זרע שבתוך העוגל לזרע שבקרנות אין הפסק רק משהו אין לחוש דעוגל הוי היכרא בלבד שיהא ג' טפחים בין זרע קרן זה לקרן זה וכן יכול לעשות ערוגות בכל סביבותיה בענין זה דהשתא יש ג"ט בין ערוגה לערוגה דריבוע החיצון חצי טפח חרב וכן לאחרת הרי טפח וב' גבולין שהיו ב' טפחים הרי ג"ט וא"ת מאי איריא ששה אפי' ה' על ה' נמי ועוגל בה ארבע כיון דעוגל ה' חשיב היכרא ויש לומר דעוגל ה' חשיב היכרא אבל ד' לא: והא איבא ביני וביני. ס"ד דממלא כל הקרנות וזורע בקרנות ריבוע החיצון עד הגבול והרי אין הפסק בין ערוגה זו לאחרת אלא שני טפחים של שני הגבולים ומשני במחריב בין הביניים שמניח חצי טפח הסובב ריבוע הפנימי הכל חרב ואינו ממלא אלא קרנות של ריבוע הפנימי דהשתא יש הרחקה שלש טפחים אי נמי דידע לה שפיר דמניח חצי טפח חרב אלא דפריך אמאי דקאמר למלאות כל גינתו דהשתא אינו ממלא כל גינתו ומשני במחריב כו' ור' יוחנן דקאמר למלאות כל גינתו ירק לבד מן הביניים קאמר איתיביה רבינא לרב אשי עבודת ירק בירק אחר ששה טפחים פי' ערוגה שהתירו בה חמשה זרעונים דהיינו עבודת ירק בירק אחר רואין אותה כטבלא מרובעת הוא דשרי אף על גב דאיכא תערובת ענפים ועלין מלמעלה הא לאו הכי אסור דלא שרי עירבוב אלא בערוגה כהלכתא אבל עוגל ה' אסור דלא חשיב תנא היכרא ומשני דלא בא תנא להחמיר אלא להקל להתיר ראש תור ירק הנכנס לה והיוצא ממנה דבמרובעת שרי אבל בעגולה אין ראש תור ניכר והא דאמר לעיל אין ראש תור ירק לערוגה מערוגה לערוגה קאמר אבל משדה גדולה לערוגה יש ראש תור כן עיקר פי' השמועה ולפי' הקונט' והא איכא מקום קרנות לשון מקום קרנות לא משמע כפירושו וגם מה דמדמה לראש תור וכל הסוגיא מיושבת כפי' ר"ת ומה שפירש"י והא איכא מקום קרנות ויכול להמשיך של זו לצפון ושל זו לדרום ואין צריך להמשיכו מכנגד אותו שבחברתה אלא טפח לא דק דא"כ אינם מרוחקין אלא כמו שעולה האלכסון של טפחיים על טפח ואינו עולה אפי' לשני טפחים ושני חומשים שאלכסון של טפח על טפחיים פחות מאלכסון של טפח על טפח (כזה):

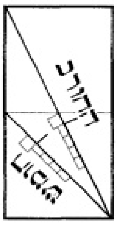

עין משפט
נר מצוה

כא א מיי' שם הל"ח:
כב ב ג שם הלכה י:
כג ד ה שם הלכה טו:

◆

רבינו חננאל

ופרקינן האי דגזרו בחרבה שיהו קרנות של ערוגה פנויות, שמא ימלא כנגדן ערוגות. ומקשינן ואי הוי בקרנות זרע נמי אפשר דזורע ערוגה בסמוך לה, והויא קרן בראש תור, דשרי להכניסו לשדה אחרת. מי לא תנן היה ראש תור ירק נכנס לתוך שדה אחרת, מותר מפני שנראה כסוף שדה. ופרקינן אין ראש תור בחרבה. כי שרי ראש תור מן שדה גדולה שהוא מוכח דסוף שדה הוא, אבל ערוגה בחורבה לית לה ראש תור מותר כי האי משום דלא מוכח. ושמואל אמר ערוגה בין הערוגות שנינן. פירוש בין בחורבה ובין בשדה. ואקשינן ליה כי מבדי היא בין הערוגות הא קא מיערבו זרעים בהדדי. ומפרקינן בנוטע שורה לכן ושורה לכן. ואפרש תרין פירושי, חד מנהון שמענוה משום רבינו סעדיה גאון, דסמיך בערוגה אחרת לכל מין, מן [אותן] מינין, דהויין שורה לכאן [ושורה לכאן] ממין אחר, ולא דמי. ופירוש דהוה אמרין ליה דבואתא דילנא לענין (ב)נוטע שורה לכאן ושורה לכאן, אע"פ שהן מינין [אחרים], דקאמר שמואל כיון שהוא עושה בערוגה זו שורה ואינו ערבוביא וכנגדו בערוגה אחרת שורה ואינה עירבוב, וזו נוטה לכאן וזו נוטה לכאן, היכרא רבה הוא שהן ב' שורות, ורובה דמילי כלאים תלינן במראית העין. דהא מחיצה אפילו כמחיצת שבת, כגון קנים וחבלים, מתרת לענין כלאים, אף על גב דליכא ביניהו הרחקה, משום דאיכא היכרא במחיצה. והכין קאמר שמואל איכא היכרא בב' שורות, אחת נוטה לכאן ואחת נוטה לכאן תנודע שב' שדות הן. והתנן נוטע אדם קישות ודלעת בתוך גומא אחת ובלבד שלא תהא [זו] נוטה אצל (זה) [זו] ולא זו נוטה אצל זו. וברייתא בתוספתא מותר אדם לעשות בתוך שדהו תלמיות קטנות של טפח טפח וליתן לתוכן שלשה מינין, אחד מיכן ואחד מיכן ואחד באמצע. מותר אדם לעשות בתוך שדהו ערוגות קטנות של ששה ששה טפחים, וליתן לתוכו חמשה חמשה מינין, ארבעה על ארבע רוחות ערוגה ואחת באמצע. ומותר אדם לעשות בתוך שדהו גומא קטנה שהיא עמוקה טפח וליתן לתוכה ארבעה מינין והופכן לארבע רוחותיה. ומותר אדם לעשות בתוך שדהו תלם להיות נוטע קישואין ודילועין אבטיחים ומלן(פ)פונות, והופכן אלו לצד זה ואלו לצד זה. לפום כן קאמר שמואל נוטע שורה לכאן ושורה לכאן. אמר עולא בען במערבא הפקיע תלם אחד על פני כולה מהו. איפרש בה כמה פירושי ולא קא מיסתברין. והכין קא חזיינא דעל מימרא דשמואל קאי, דקאמר בערוגה בין הערוגות שנינן, שנוטע שורה לכאן ושורה לכאן כדפרישנא לעילא, ועלה בען במערבא ואם הפקיע מצד הערוגה תלם אחד על פני כולה ושבקיה ולא זרעיה, ומהנותרין זרע בערוגה אחרת עירבוב, ולא זרע שורה כדאמר שמואל ב' שורות שורה אחת שנוטע(ה) לכאן ושורה שנוטע(ה) לכאן מהנותרות בשורה שבזו והפקעת תלם אחד מצדה. ופשטה רב ששת לאיסורא ואמר בא עירבוב ובטל את השורה. אע"פ שהפקיע תלם אחד. כיון שזרע עירבוב הרי זו שהוא ואין צריך להרחיק אלא מעט. איתיביה רבינא לרב אשי עבודת ירק בירק, שנכנס לתוך שרש ירק אחר. ורואין אותה

מסורת הש"ס

א) כלאים פ"ג מ"ג, ב) מבטל את השורה וביטל השורה את הערוגה. רש"ל, ג) שם מ"ד, ד) [צ"ל שבצא פי' גאון עלין רחבין שאוחזין בארץ וזוחלין ונכנסין אלו באלו ערוך ערך שלן ב], ה) תוספתא פ"ב דכלאים, ו) [רש"ל], ז) [ע"ז], ח) צ"ל דבי ישמעאל.

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא קא מיתערבי בהדדי: (ב) ד"ה ועוגל כו' וא"צ להרחיק בין ערוגה: (ג) תוס' ד"ה ולא יהא אלא וד"ה גזירה וד"ה ושמואל הכל דבור א': (ד) ד"ה בנוטה שורה וד"ה אמר עולא וד"ה איתיביה וד"ה א"ר יוחנן וד"ה הא איכא הכל דיבור אחד:

◆

רבינו חננאל (המשך)

נטועה שורה, כאילו אף היא נטועה עירבוב, ולא מהניא שורה אלא כנגד שורה שזו נוטה לכאן וזו נוטה לכאן, דהוי היכרא. אבל הכא כיון דחדא עירבוב, בטילה לה שורה דאידך, וכעירבוב דמיא. וההוא תלם שהפקיעו אם אין בו כדי עבודה, לא מהני ואסור. ואתא רב אשי ושריא. ואעפ"כ אין עירבוב מבטל את השורה אלא שורה של זו והפקעת תלם בזו מתירין אותה. איתיביה רבינא לרב אשי הנוטע שתי שורות של דילועין שתי שורות של קישואין שתי שורות של פול המצרי מותר. שורה אחת של קישואין, שורה אחת של דלועין, שורה אחת של פול המצרי אסור. דאלמא אם שתי שורות הן, שהיא נוטה אחת לכאן ואחת לכאן, מוכחא מילתא שהן מובדלות זו מזו ומותר. אבל אם יש שורה בשדה זו. ואין בשדה זו שורה שכנגדה אלא עירבוביא היא ואסור, וצריך להרחיק כדי עבודה. ופריק רב אשי שאני קשואין ודלועין ופול המצרי דאית להו שראבי. אבל (דאר) מינייהו) [שאר המינים] אע"פ שזה נוטע שורה וזה הפקיע תלם אחד מותר. ופי' שראבי עלין רחבין שאוחזין בארץ וזוחלין, (ונכנסין אלו באלו) כדאמרינן לענין תני חדא אסור להלך ע"ג עשבים בשבת ותניא אידך מותר, אי תימא הא והא בימות הגשמים, ולא קשיא הא דאיכא שראבי והא דליכא שראבי. ואי תימא הא והא דאיכא שראבי. ולא קשיא הא [דסיים] מסאני והא דלא [סיים] מסאני, אבל בזו מן הני אין עירבוב שבזו מבטל שורה שבזו. אמר רב כהנא אמר ר' יוחנן הרוצה שימלא את גנתו ירק עושה ערוגה ששה טפחים ועוגל בה חמשה, ונמצא ממלא את גנתו ירק. כן צורתה[ן] מרובעת זו ששה על ששה שיש בה חמשה עגולין. אקשינן על ר' יוחנן והא איכא בין הביניים. ומפרקינן אמרי דבי ר' ינאי במחריב בין הביניים. שמרחיק מה שהו[א] צריך להרחיק בין כל ירק וירק, אלא שנישכר מה שבין העגול למרובע. והרבה הוא נשכר בזאת ולא קא מעיין ר' יוחנן להרחיק את הקרנות כדי שיזרע כנגדן, כי אותה הערוגה דהוייה ששה על ששה אין בה זריעה אלא י"ג טפחים מכלל ל"ו טפח, ובהעגילו כך חמשה עגולים אע"פ שהיה מניח בין ירק לירק כדי צורכו הרי הוא (משכך) [משתכר] הרבה. רב אשי אמר אם היה זורע שתי זורע את האחר ערב. כגון זה. זורע בזה שתי ובזה ערב, כי היכי דליהוי היכרא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones